

PROJECTINFO

a body (a)part #project 1

Emanuel Maes

Meer dan 50 mensen stonden voor de lens, mensen van vlees en bloed. Ze kozen elk een aantal lichaamsdelen met een verhaal, een verhaal over schaamte, trots, ziekte of worsteling. Foto's heel dicht op de huid. Een zoektocht naar verbinding, een kritiek op een wereld waar de slinger weer doorslaat in de puriteinse richting en bovenal een ode aan de durf van hen die op zoek zijn naar de aanvaarding van het eigen lichaam. Het resultaat moet een expo worden waar net een grote veelheid aan foto's in dialoog treden met mekaar. Iedereen is van harte welkom om te kijken, denken, mijmeren en verbeelden rond dat schone en vege lijf.

a body (a)part – project #1	p. 2
tekst van de maker	p. 3
praktische info	p. 5
getuigenissen van de deelnemers	p. 6
brief aan het publiek	p. 7
contactgegevens	p. 8

A BODY (A)PART #project 1

FOTOGRAFIE-EXPO IN SCHOTEN

Emanuel Maes (Schoten, 1975) fotografeerde al jaren voor zijn klanten maar drie jaar geleden ontstond het idee voor een eerste artistiek en meteen hoogstpersoonlijk project.

Onder de noemer 'a body (a)part' nodigde hij vrienden en wildvreemden uit met de confronterende vraag om een drietal lichaamsdelen naar keuze te laten fotograferen. Meer dan 50 mensen namen deel en hun verhalen werden de hoofdrolspelers in dit project. Verhalen van worsteling, twijfel en ziekte maar minstens zo voelbaar ook van trots en aanvaarding. Foto's heel dicht op de huid.

De foto's zijn absoluut bedoeld als autonome kunstwerken, als getuigen van heel verschillende verhalen, maar wanneer ze bij mekaar komen ontstaat er een serene en intieme symbiose. Samen zijn ze een zoektocht naar verbinding. Wie verder kijkt, ontdekt zeker ook een kritiek op een wereld waar de slinger weer doorslaat in de puriteinse richting én een ode aan de durf van hen die op zoek zijn naar aanvaarding, aanvaarding van het eigen lichaam.

Een toonmoment voor de deelnemers werd al een aantal keren uitgesteld omwille van corona en - ondanks alweer een periode die noopte tot grote voorzichtheid - nodigde Emanuel Maes hen toch uit einde december 2021. Nét omdat het zo broodnodig was. Iedereen was van harte welkom om te kijken, denken, mijmeren en verbeelden rond dat schone en vege lijf, het mijne, het jouwe.

Tijdens de afgelopen kerstvakantie waren de foto's dus eindelijk voor het eerst te zien zijn en dat in centrum Schoten, de thuisplek van de kunstenaar én van heel wat deelnemers aan het project. De pop-up gallery was gehuisvest in De Communicatiestudio, rechtover het cultuurcentrum, met vlakbij de markt en gratis parkeergelegenheid.

TEKST VAN DE MAKER

2020 was het. Een tijdperk waarin het lichaam ondanks een radicaal maatschappelijke vrijheid nog steeds een lijdend voorwerp is van een ongemeen breed scala aan culturele vooroordelen.

Pornificatie, objectivering, #metoo, idealisme, perfectionisme, ... Het (naakte) lichaam probeert uit te breken maar wint louter voor de happy few en stapvoets terrein. Maar de intieme naaktheid behoort nog steeds volledig tot de privésfeer.

cultiver son propre jardin, il faut le faire

De koe, de horens, het fototoestel als intermediair om gesprekken op scherp aan te knopen over die lichamelijkheid. Eerst met vrienden, vervolgens met kennissen en uiteindelijk met mensen die ik voordien zelfs nooit ontmoet had. Iedereen worstelt, iedereen heeft schrammen op de huid van zijn intieme geheugen, iedereen hapt naar zuurstof als het gaat over aanraking, het mogen tonen van en jubelen in het eigen lijf. Zo ook ik.

Ruim drie jaar geleden fotografeerde ik voor het eerst voor dit project, op zoek naar een diepe intimiteit en verbinding, de verbeelding van een vaag gemis. Het begin van een leerproces waar de onderzoeksvragen zich langs een meanderend pad zouden manifesteren, luidop wel en onmiskenbaar.

ik ben geen fotograaf ik fotografeer

Maar sowieso staat mijn werk in dialoog met de zovele schitterende fotografen die de afgelopen 2 eeuwen prachtige 'nude art photography' op de kaart hebben gezet. Alleen, bij vrijwel alle grote namen is esthetisering het voornaamste doel. Tuurlijk zijn menselijke lichamen een onuitputtelijke bron van schoonheid, sommigen maakten in mijn ogen onevenaarbare kunst.

Met niets hiervan kan of wil ik me echter meten. Mijn beelden willen heel dicht op de huid zitten, de krassen en echtheid tonen, zonder enige pretentie.

Daarom ook het belang dat iedereen die voor de lens plaatsnam zelf de onderwerpen, de lichaamsdelen, koos. Voor sommigen was dat evident, voor anderen een bijzonder moeilijke en soms zelfs confronterende vraag. Maar altijd was er een verhaal dat het onderwerp blootlegde. Ondanks de vraag naar geïsoleerde lichaamsdelen, sprak een aantal deelnemers de wens uit toch een foto te maken van hun volledige lichaam, omdat de eenheid voor hen primeerde.

Rust en een minzame glimlach, openheid van gesprek en zijn, gemaakte afstandelijkheid die vervaagde.

Bezield en bezwangerd door verhalen ook over ziektes en littekens, trots en tattoos, mishandeling, ongeval, cellulitis, proporties kleiner of groter dan gemiddeld, soms tristesse maar evenzogoed passie en vitale energie.

naaktfotografie

Willens nillens is dat ook een antwoord op de toenemende puriteinse houdingen in de wereld. Denk aan het bannen van geslachtsdelen en tepels op sociale media. Met een internet dat bulkt van de porno kan de schijnheiligheid niet groter zijn. De wereld van influencers, schaduwen uit de allegorie van Plato. Ook dat licht schijnt ergens door in mijn onderzoeksvragen. Jong, oud, vol twijfel of zonder enige schroom. Wat een diepe heerlijkheid gaf elke ontmoeting en elk gesprek - voor of na de sessies - waar ook de mentale barrières smolten en openheid, oprechtheid en radicale eerlijkheid de toon voerden.

Hoe godverdomds opgesloten zitten we allemaal in onze kerkers van zelfbescherming en zelfbehoud, zwaaiend met dat lamentabele predicaat 'privé'. Laat staan dat er oprechte intimiteit kan ontstaan als zelfs het gesprek al zo moeizaam en moeilijk blijkt.

bevrijding dus

'Vraag eens gewoon aan je lichaam wat het zelf wil', stelde een prachtige ziel voor de lens voor.

Wat met het lichaam dat hongert en dorst naar verkenning, speelsheid, streling, aandacht, graag gevoeld én gezien worden? Sommigen die voor de lens stonden, bespraken nadien dat gevoel. Dat er zich de dagen na de sessie een zachte vorm van bevrijding of zelfs overwinning manifesteerde vanuit hun lichaam. 'Een blij lijf', zei zij. 'Een stuk noestheid buitengezet', zei hij. 'Er is iets aan het genezen', zelfs dat.

Zichzelf in intimiteit mogen en kunnen zijn of hoe de lens een dankbaar excuus bleek voor een project wezenlijker dan de foto's an sich.

Schoner kan het resultaat van mijn oefening in connectie niet worden, meer kon ik niet verhoppen. Behalve dan dat de mensechte huid en bezielde lichamen op de foto's elke passant diep mogen raken. Dat deze expo aanzet mekaar meer en vooral bewuster aan te raken.

De uitnodiging loopt nog steeds.

Emanuel Maes

PRAKTISCHE INFO

projectnaam

a body (a)part #project 1

afgelopen kleinschalige expo in eigen beheer voor de deelnemers

DO 30 DEC (18:00 - 22:00)

VR 31 DEC (12:00 – 16:00)

ZO 2 JAN (14:00 – 20:00)

DI 4 JAN (12:00 – 16:00)

WOE 5 JAN (16:00 – 22:00)

DE COMMUNICATIESTUDIO, SINT-CORDULASTRAAT 3, 2900 SCHOTEN

de website

www.abodyapart.be

formaten

formaat 21/31 in kader 30/40

formaat 30/40 in kader 40/50

formaat 40/50 in kader 50/70

het papier

De foto's worden allemaal uitgebracht op Hahnemüle Photo Rag, een artpaper met reminiscenties aan de menselijke huid, geen toevallige keuze. De werken worden dan ook heel bewust getoond zonder glas. Opgelet wel, want het is gevoelig voor vingerafdrukken, ook daar mag je een metafoor in ontwaren. Het heel matte papier ademt een intieme zachtheid uit en toch zijn het zwart intens diep en de kleuren krachtig.

de kleurkeuze

De combinatie van zwart-wit en kleur in één expo is een heel bewuste keuze, ze werd ingefluisterd door de verhalen van wie deelnam: intieme mildheid en doorvoelde rauwheid, beide stemmen moesten aan bod komen.

de camera

De foto's werden allemaal gemaakt met louter 2 softboxen en een zwart doek, een Sony Alpha 7 MARK III en een prachtige lens, de 85mm 1.8 - eveneens van Sony - die de mogelijkheid verleende om te fotograferen met een zacht scherpte-dieptespel, verhullen en onthullen.

GETUIGENISSEN VAN DEELNEMERS

1. “Toen het moment daar was voor de foto's kwamen er wel wat spanningen terug. Echter dit kwam helemaal door mijn eigen zelfbeeld en het feit dat ik niet graag in "the picture" sta. Maar ook die spanningen waren heel snel verdwenen door de volledig ongedwongen sfeer en ik kon daardoor volledig in mijn eigen kracht en puurheid gaan staan, mezelf op dat moment volledig acceptierend. Het was een ervaring die mijn zelfbeeld enorm verrijkt heeft”
2. “De foto's waren voor mij absoluut wat ik zelf mooi vond. De zwart wit portretten waren de echte overwinning: kalm zijn en stilstaan behoren minder tot mijn pallet. Die foto's vond ik ook het meest confronterend, hoewel ze minder 'naakt' zijn dan de andere. Minder fysiek naakt maar wel borend tot in m'n zieleke. En dat is rauw.”
3. “En dan ga je op de foto, je vertrouwt je innigste lichaamstwifels toe aan iemand achter een fototoestel. Je vertrouwt je toe aan ..., je vertrouwt erop dat dat lichaam nog een tijdje meegaat. Je vertrouwt erop dat ooit iemand als je er niet bent zegt: van dat lichaam heb ik gehouden, het was een warm mens.”
4. “Met een verscheurde ziel, pijn in het hart, ambetantigheden tussen mijn wenkbrauwen en zenuwtrekken rond mijn mond legde ik vertrouwen in jouw handen. Rust, warme thee en babbels, jouw enthousiasme gaf je terug. Het gaf me ruimte voor mijn persoonlijk verhaal.”
5. “Het verbaasde me wat een rustgevend gevoel het me gaf. Het mooie was dat ik volledig in het moment zat en dat dit dan vastgelegd werd op foto. Zalig om achteraf te bekijken. Het positieve en rustgevend gevoel zal veel te maken hebben met de manier waarop Emanuel achter de camera staat en op een ontspannende manier begeleidt. Bedankt dat ik deze ervaring mocht beleven.”
6. “Iets in mij wilde bekeken worden, of beter - gezién worden. Mijn lief zàg me niet meer, of toch niet helemaal; getest, maar niet goed genoeg bevonden. Ik mag er op mijn bijna-tweeënveertigste nog zijn, met mijn wonden en pijn. Er wordt niet geïnstrueerd of geregisseerd, er wordt enkel ruimte gecreëerd, voor mijn lichaam, mijn zoeken naar houding - maar vooral naar het leven. Bij elke camera-klik valt er een laagje bij me weg en zo gaan we voorbij het beeld en lijf, naar ziel en levenszin.”
7. “Met verwondering kijkt hij door zijn lens naar schakeringen, schade, schande, schoonte, alles is. Een man die met je lijf is, zonder moet, zonder oordeel, vol verwondering voor wie jij bent is bijzonder. Een eerste keer voor alles! Dankbaar om voor je lens te staan. Het heelt, maakt mogelijk en streelt de ziel!”

BRIEF AAN HET PUBLIEK

Lieve bezoeker,

Van harte welkom en dankjewel voor je bezoek aan mijn foto-expo, a body (a)part. 3 jaar geleden was het een wild idee, vandaag is het een daad van liefdevol verzet. Meer dan 50 mensen zaten, lagen, sprongen en stonden voor de lens met hun heel persoonlijk verhaal over lichamelijke pijn en trots, ziekte en worsteling, schaamte en overwinning.

kruipen in de huid van een ander

Het mooiste cadeau dat je mij als maker kan schenken, is tijd en rust nemen bij het bekijken van de werken. Bedenk geen verhalen bij de foto's, voel ze. Het mooiste cadeau dat je mij als mens kan schenken, is tijd en rust nemen bij het bevoelen van de werken. Bedenk geen gevoelens bij de foto's, doorleef ze. Ergens zijn we allemaal één.

aan alle prachtige lijven

Een heel oprechte merci aan iedereen die participeerde, klein of groots, zachtjes ademend, open en bloot, meedenkend en meevoelend. Dat ge allemaal een prachtig lijf hebt: Annick, Barbara, Bianca, Bie, Cynthia, Deben, Elisabeth, Emmanuel, Elke, Els, Evi, Fieke, Gerard, Gert, Greet, Gunther, Hadewig, Hannelore, Harmke, Ignace, Jade, Jan, Jan, Jan, Joanna, Joost, Joy, Kaat, Karen, Katia, Katleen, Katrien, Katty, Laura, Laurence, Lenka, Liesbeth, Linde, Lucas, Mayke, Melanie, Mieke, Nick, Niko, Peter, Pieter, San, Sara, Saskia, Silvia, Sintje, Tanya, Veerle en Yasodhara.

een lichaam is een geschenk

Ondanks een wereld die overloopt van de uitdagingen, besloot ik om toch de expo in deze bizarre periode te laten plaatsvinden. Omdat ik het nodig vind. Het is een project volledig in eigen beheer, met veel liefde maar toch ook met een stevig prijskaartje. Wie wil kan het project steunen door een werk te kopen of een vrije bijdrage. Haal een verhaal in huis, een verhaal dat je elke dag zal herinneren aan de gedeelde worsteling die ons lijf is, maar vooral de absolute schoonheid ervan, verbinding. Een cadeau voor jezelf, of voor iemand die wat schoonheid verdient. Na de expo kan je ze uiteraard ook nog verwerven via de website.

CONTACTGEGEVENS

Emanuel Maes
Sint-Cordulastraat 3
2900 Schoten

0477 / 76 43 82
info@helena.be